

ANFÖRA, v. a. 2. 1) Såsom hufvudman och ledare gå i spetsen för. *A. en trupp i striden. A. en procession. A. dansen. A. en deputation.* — 2) Föra befälet öfver. *A. en armé, en flotta. A. förtrafven, eftertrafven, centern. Moses a-rde Israels folk.* — *Syn.* Kommendera, Föra befälet öfver. — 3) Införa och leda en ung person i världen, i sällskaper. *A. en yngling i världen. Fru N. a-rde den unga mamsell B. på balen hos grosshandlar Z.* — I alla tre förestående bem. brukas någon gång *Föra án.* — 4) Framställa, framföra muntligen eller skriftligen, andra, föredraga. *A. skäl, bevis, klagomål, besvär. A. sina tankar till protokollet. Hvad har ni att a. till er ursäkt, till ert försvär?* — 5) Omförmåla, omnäma, omtala. *Herr N. anför i sin bok en ganska märklig händelse, ett högst viktigt exempel.* — 6) Ord för ord upprepa något ställe ur en bok, en skrift eller något yttrande: citera. *Till stöd för sitt påstående a-rde han flera ställen ur Herodotus, flera utlåtanden af sakkunniga personer.*

ANFÖRAN, f. sing. indef. Se *Anförande*.

ANFÖRANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man anför. *Vi stormade staden under hans a. Sedan kapiten N. var skjulen i striden, öfvergick kompaniets a. till löjtnant W.* — 2) Befäl, kommando. *Vi stå under general T:s a.* — 3) Skrift eller tal, hvarigenom något anföres (i bem. 4 o. 6). *A. till protokollet. Hans a. var ganska skarpt. Vid a-t af denna lagparagraf anmärkes, att* — *Syn.* Föredragande, Framställning.

ANFÖRARE, m. 3. 1) Den, som för befälet öfver en större eller mindre trupp. *A. för en trupp soldater, ett röfvarband.* — *Syn.* Befälhafvare, Chef. — 2) Den, som har ledningen af det hela, vid en förening af flera personer i och för någon gemensam förrättning. *A. för en orkester. A. vid sångkören. A. i en ballett.* — *Syn.* Ledare.

ANFÖRARINNA, **ANFÖRERSKA**, f. 1. Qvinnan, som för befälet, eller har sig ledningen af något ombetrodd.

ANFÖRTRO, v. a. 2. 1) Lemna en något att vårda, att förvara, att gömma. *A. något i ens vård. Jag har a-t honom alla mina penningar.* — 2) Öfverlemnna åt någon, som man har förtroende till, ledningen, uträttningen af något maktpåliggande. *A. någon ledningen af en sak. Jag har a-t honom mina affärer.* — 3) Under tysthetslöfte yppa något för en person. *A. någon en hemlighet.* Man säger, i denna bem., oftare: *Förtro.*

ANFÖRTROENDE, n. 4. Handlingen, då man anförtror.

ANFÖRVANDT, m. o. f. 3. Person, genom blodsband förenad med någon. — *Syn.* Se *Slägtning*.

ANFÖRVANDTSKAP, f. 3. 1) Förhållandet, då någon är anförvandt med en annan. *Det är nära a. emellan dem.* — *Syn.* Se *Slägtskap*. — 2) (fig.) Likhet, tycke. *Hans skaldelynne har någon a. med Schillers.* — 3) (kem.) Se *Frändskap* (kem.)

ANGE, sammandraget af *Angifva*.

ANGEL, m. 2. pl. *anglar.* Se *Vinkel*, 1.

ANGELIKA, f. 1. Apoteksväxt, som växer vild på fuktiga ställen från Dalarna upp till Nordkap. Kallas äfven Helgeandsört.

ANGELÄGEN, a. 2. neutr. — *et.* 1) (om sak) Som ej får försummas eller uppskjutas. *A. sak,*

förrättning, uträttning. A-et göromål, ärende. Det är a-et för honom, att det sker snart. Låta sig a-et vara, med all ifver påtänka eller utträtta. — *Syn.* Vigtig, Maktpåliggande. — 2) (om person) Som lägger mycken vikt på, att något sker eller göres. *Jag är högst a. om att vinna hans vänskap.* — *Syn.* Män (om). — 3) (fam.) Beställsam. *Visa, ställa, göra sig a.*

ANGELÄGENHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara angelägen. *Tänk på sakens a.* — 2) Angelägen sak, viktigt ärende, viktigt göromål. *Statens a-er. En hustig a. Jag behöfver ett par dagar att besörja vissa a-er. Hvad var det för a. att . . . ?* hvad behöfdes det, att . . . ? — I utsträckt mening brukas ordet också om ärender i allmänhet, äfven mindre betydande, helst i plur.: *hvem skall jag få att sköta mina a-er, medan jag far bort?*

ANGENÄM, a. 2. Som gör ett behagligt intryck på något af de kroppsliga sinnena eller på själen. *A. lukt, smak, syn. A. musik. A. kitting, retning. A. ort. Det är mig rätt a-t att erfara det.* — *Syn.* Se *Behaglig*.

ANGENÄMHET, f. 3. (mindre brukl.) Se *Behaglighet, Ljushet*.

ANGENÄMT, adv. På ett angenämt sätt.

ANGIFNING, f. 2. Se *Angifvande*.

ANGIFVA, v. a. 3. (böjes som *Gifva*) 1) Tillkännagifva, uppgifva. *Termometern a-feer temperaturens omväxlingar. A. orsaken till en händelse. A. varor i tullen, tillkännagifva för vederbörande tullresteman ankomsten af varor, som böra tullbehandlas.* — 2) (i inskränt mening) För vederbörande myndighet tillkännagifva någon begängen eller tillämnad förbrytelse, uppgifva någon person, som förbrutit eller ämnar förbryta sig emot lagarna. *A. en stöld, ett dråp, en stämpning, en sammansvärjning. A. en brottsling, en tjuf. A. någon som medbrottslig.* — *Syn.* Se *Anklaga*. — 3) (i musik) Slå an, låta höra en ton, ett ackord på ett instrument. *A. tonen a. A. ett ackord. A. tonerna rent.* — *Gifva an* brukas för alla bem., dock mindre ofta.

ANGIFVANDE, n. 4. Handlingen, då man angifver.

ANGIFVARE, m. 3. o. **ANGIFVERSKA**, f. 1. Person, som hos vederbörande myndighet angifver brott eller brottsling. Jfr *Angifva*, 2.

ANGIFVELSE, f. 2. 1) Se *Angifvande*. — 2) Sjelfva talet, skriften eller dokumentet, som innefattar hvad man angifver (i bem. 2).

ANGLICISM, -- sissm, m. 3. Språkegenhet, som tillhör engelska språket, men utgör ett fel i andra.

ANGLISERA, v. a. 1. På i England brukligt sätt afstubba svansen på en häst. *A. en häst.* — *Angliserande*, n. 4. o. *Anglisering*, f. 2.

ANGLOMAN, -- ån, m. 3. En, som är öfverdrifvet tillgifven allt hvad engelskt är.

ANGLOMANI, --- ni, f. 3. Öfverdrifven kärlek för allt hvad engelskt är. [--- nie.]

ANGLÄS, anglä's, m. 3. 1) Ett slags långdans af liflig karakter. *Dansa en a.* — 2) Musikstycke, som dervid spelas. [Anglaise.]

ANGORAGET, ångorajét, f. 3. Getart med fint, långt ragg, som utgör råämnet till äkta kamelgarn.

ANGREPP, n. 3. 1) Anfall (i bem. 1 o. 2). — 2) Ingrepp i rättigheter.

ANGRIPA, v. a. 3. (böjes som *Gripa*) 1) Anfalla. Jfr. d. o. — Passivet *Angripas* brukas